

ומייבחי בשים על הירדן מקרבה גאות פרדכי, וראיתי - בפעם הראשונה -
תב'ונגל הארצישראלי זעיר האנמין בחולח.

בז'ט הארץ - הרגטה זו ליוותה אותי כל הזמן. הבחורים הגרמנים
התוקעים "נקניקי" חביחות על קרקע החולה, שהם נחונים במים עד הצואר,
לבנות עליהן סוללה וגשר, המהנדס הצבאי לטקוב מסביר, שריח הדבור הרוסי
נודף מהעברית שלו, וכל העושים בכלאכה, לרבות עשרת הכומחים האמריקנים
ששלח חנה זנויבר - מכולם נודפת חלוציות אמיתית, אם כי רבים מהם אינם
יודעים זאת כלל.

- בשבע בערב חזרתי לת'חברמל.

- בבוקר שלהתי אגרת לכנוס היובל של חמורים בזכרון יעקב.

- מחר אני חוזר לת"א, וכשם לירושלים.

17.8.53

אה"צ עזבתי חיפה וחזרתי לת"א. ככשוד בקריה הגהתי סופית המאמר
לסנתון "נצח ישראל". הצמערתי לראות שהמאמר כהוב בחיפזון. ובעם הוא טען
עריכה יסודית. יש חזרות ויש ליקויים, כמה דברים לא הוסברו כראוי, ולא
בכל מקום ההרצאה הגיונית ומסודרת כראוי. מסופקני אם הדבר ראוי לדפוס
כמות שהוא - אבל לא חיתה כבר כל אפשרות להוציא המאמר מהסנתון ולסדרו
מחדש. חבל מאוד!